Läts, nink naine pöim eddesi, seni kui üts töine naine teed móda tulli, sis höigas tedda nink üttel: „kohhes rut Kirsti, tulle, mes ma ütle; Mäe-Marril jo sülletäus käen! tüttrik kui törrikenne, immelik suur lats, silma kui jännessel, ja kange kaal, nink pä pisti; kül ta kehwa emma pea ärrawärap! —"

Üts teopois läts móda, naise tagganiwa. Pois jõudis eddesi kubja lähhüdäle; kubjas ähwärdas: „oh! sa laisk, kos mo kep, päiw suren kõrgen jo!"

Pois: „ärge pandke pahhas, pai kubjas, juttu jäi te pääl kullema. Oh! immetust! sedda kenna Marri, kes ni uhke olli, kubja ärrapölg, ja moisapoissi mahhajät; nüüd täl käen!"

Kubjas: „mes sis Marril om?"

Pois: „nüüd Mäe-perremihhel immeteggo koddun! Marril tüttar, jännesse näggo ja soe modo; emmale wõtnu wasta kui närrises."

Pois läts tõ mannu, nink kubjas üttel omma emma wasta: kae nüüd kõrki, ni allandap Jummal suurt rahwast; sääl ta nüüd om, ilma immes, rahwa narus! Minge ommete, emmakenne, mäele kaema.

Töisel päiwal iste Mäe Johanni naine sengi were pääl, latsekenne olli tal süllen, ja ta kuts omma meest nink üttel: „Johann kae nüüd sinna ka weikest tüddrikut, ma ei tunne täl middake wikka ollewat. Kubja wanna emma ütles, et tal soest sadu hädda; jobba ta weidikesse tedda arstsi, we päle tek sõnnu, ja mõsk, ja walget pulbrit

and ka, öddangul lubbas soe karwu tuwwa ja suitsutada. Murreta sinna silmawalgusses mõnd koppikat rahha walmis; pari sukke ja wõ anni tälle jo waiwa wasta."

Mees kaie latse päle nink ütles: „mes minna nüüd sest latsest tunne; mul eddimenne särast weikest nätta. Sadame ta hommen kirko mannu, et ta risti nimme alla saap; tekko sis Jummal, mes ta teep; piddo woime iks perran piddada."

Pühhapäiwal kui kirkun perramest wersi laulti, kõmeliwa naise käärkambre läwwe een: „ollete kuuldnu Mäe-Johanni noriku lukku? temma olli sut ähmatanu, ja nüüd rõõkwat lats kui sussi, ja käändwat silma kõwweride ja närrisewat rinna otsan, et ta wai lahki kissuse. Meie wanna emma käup tedda arstima."

„Tühhi" wastap töine naine, särast ei arsti keake; meie üllealja-rahwas omma tedda nännu, ta om õigede ni lodu, karwane kui sussi ja jännese pä!"

Kolmas naine näütap käega ja ütles: „kae kas na ei tulle, kats runa een, källitse möllemba rattil, Marri norem b welli ratsal, kes muud kui Mäe ristjatse rahwas! Oh! pattu, särast weel pühha kotta tuwwa!"

Wadderi lätsi sisse, kirko-prowwa tulli kirkust wälja läwwe päle; naise terretiwa nink wõttiwa jutto ülles: „Prowwakenne, ollete kuuldnu, soe poig wijas täämba ristma? Mäe norik tonu soe poja ilmale! kaege kos wadderi, knis nä tedda